

LA TUIES

—Què m'agradaria conèixer a n'aquests nois de "La Tuies". Com que saben tantes coses, voldria que me les ensenyessin a mi.

DIARIO SEMANAL DE LA MENTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y vivir como se puede

CAMELANCIAS
ORATORIAS

Nuestro eximio director señor Rufasta, al que no hay que confundir con otro Rufasta al que con frecuencia mencionan los periódicos adversarios suyos, se encuentra en cama a consecuencia del panzón de reír que se hizo en una casa de la Vía Layetana, en donde habló extensa y prolijamente su entrañable amigo señor Pico y Puente y un competidor que le ha salido, que atiende por señor Plim.

De los apuntes que tomó con aquella diligencia nuestro infatigable director, recogemos unos cuantos párrafos, que brinda-

mos a las futuras generaciones, como modelo de elocuencia, precisión y tal.

Allá van, sin quitar punto ni coma (este Coma no es el del F. C. B.) "Don Fulano de Tal, que ha tenido el honor de delegar su representación para este acto a don Zutano de Cual...

"Debemos nosotros nuestro agradecimiento hacia don Menguano de Allá, por haber enviado un representante suyo, aún cuando éste sea sólo don X. X...

"Aquellos hombres, ensoberbecidos de teorías purulentas...

"Los que han venido aquí, se llevarán un recuerdo impenetrable...

"Por razones de higiene y del mucho trabajo que tenemos, hemos acordado dictatorialmente suprimir los brindis...

Después de todo esto, comprendemos que Rufasta esté en cama, y le deseamos pronto restablecimiento y que los ingleses le dejen en paz.

Se han interesado por su importante salud, el Amo, la señorita Laura Brunet, la "Colla Escarpindull", una comisión de vendedores de plátanos de Tenerife, acompañada de don Manuel Luengo, cuya actuación en aquella isla todavía se recuerda con elogio, las niñas de la Pauleta Pamies, la mamá del 19, una comisión de plumíferos presidida

por Sazatornil, el director de "La Voz del Chófer" y una representación de la peña nocturna del kiosko de Agustín.

SOLICITANDO
UNA MEJORA

Una comisión de gitanas, entre las cuales había unas cuantas de muy cayas, ha visitado al Administrador de Correos de esta Principal para pedirle que se instalen unos buzones especiales para que ellas puedan tirar las cartas con foda comodidad. Las acompañaba el querido amigo nuestro don Julio Vallmitjana y el "Gallo".

JACK Y TOM

Episodio III

EL MAR POR CIEGO O EL ALMIRANTE

TUMBA

Lema: La humanidad arrastrará eternamente la ignominia del parangón, mientras no sacuda el yugo vulgarizador de los ambientes de oro y ancestrales. — Renzo II.

Mañaneaba lentamente. Las límpidas y azulinas aguas del mar del ensueño fulgían como inmenso topacio esmeraldino y eran como una especie de canto a la juventud. La hostia de fuego alzabase magestuosa en Occidente. En el islote ingente que reverberaba como un cíclope en medio del Océano, divisábanse dos figuras humanas. Eran Jack y Tom, los eternos rivales.

Tom, vencido, en el suelo, intentaba inútilmente defenderse. Jack Walter, el héroe de nobleza sin dilación, tenía sujeto con una mano por el cuello, con la otra blandía vengador puñal y por fin, su diestra señalaba impertérrita el abismo

de las aguas.

— ¡Este es tu sino! — rugió, amenazador.

— ¡Perdón, Jack, — perdón! — suplicó el rastreo Tom.

— ¡Es tarde!

En aquel momento, caían lentas y vaporosas doce campanadas de lo alto de la torre del reloj.

— ¡Ya ves! ¡La hora del cocido!

— ¡Calla, infame! Prometí vengar en ti los mancillamientos proferidos por tu raza a mis predecesores, y morirás: ¡Has de expiar la malfamación de mi nombre sagrado!

Un silencio de muerte reinó en todos los ámbitos.

Jack Walter levantó en alto el cuerpo exánime de

Tom y lo lanzó impetuosamente al abismo.

Mas ¡estaba escrito! Tom, agarrándose felinamente a su enemigo mortal, lo arrastró con él al fondo de las aguas, exclamando muy enfadado:

— ¡¿Creías acaso que sería solo a morir en esta ciénaga fría y desolada! ¿pues, te equivocabas de medio a medio! ¡A morir tocan! (Repiten las doce en el reloj.)

Y los dos cuerpos cayeron pesadamente en las profundidades ingénitas de un mar eterno, sosteniendo una lucha feroz, encarnizada y muy violenta.

Las olas se agitaban encabritadas, como presintiendo la catástrofe. Jack y Tom luchaban como fieras... Salía el sol... Cantaba la perdiz...

De sopetón, unas fauces enormes abriéronse ante los estáticos luchadores y sintiéronse en-

llidos hacia profundidades abismales.

¡Una ballena se los había tragado!

— ¡Dios!

— ¡Rediós!

— ¡Pero morirás! — rugió Jack.

— ¡Moriremos! — contestó Tom.

— ¡Teneos! — interrumpió una voz estentórea.

Jack y Tom quedáronse de piedra.

Ante ellos erguíase la venerable figura del almirante William Walker.

— ¡Mi abuelo!

— ¡Mi abuela! ¿Este es tu abuelo?

— Teneos, hijos míos, teneos. He de revelaros un gran secreto. ¡Abrazadme!

Y los tres hombres ahogáronse en un abrazo, mientras la ballena seguía surcando los mares infinitos de lo desconocido.

Renzo II

El próximo episodio se titulará:
TRES EN UNO

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

BON PRETEXTE

UNA senyora que volia passar per molt seriosa, però que en feia de verdes i de madures va llogar una minyona, no sense informar-se primer dels seus antecedents, la seva família, els llocs on havia treballat, etc.

—Sobretot — li va dir com a recomanació final — no vull soldats a casa meva.

—Perdi cuidado, senyora — respongué la raspa —. Si en ve algún, li diré que la senyora és fora.

LA CALCOMANIA

LA Susagna, casada de poc, ha inventat un magnífic sistema per sapiguer si el seu marit li fa alguna infidelitat. És un truc molt enginyós. Agafa una calcomania i l'aplica en cert lloc del seu espòs, sobre el nom del qual no crec necessari insistir. Al vespre, quan ell torna, no té més que mirar si el dibuix es manté intacte, ja que, com vos-tès deuen sapiguer, la calcomania s'esborra amb la humitat.

Però el marit de la Susagna va fer una tarda una escapadeta a casa de certa amiga seva, i, perquè no es conegués, va calcar-se una calcomania nova que havia comprat en previsió... D'aquesta manera, l'home es creia salvat...

Al vespre, quan va tornar a casa, en va passar una de cà l'Ample. La Susagna, que al matí havia calcat un bè al seu marit, va veure que en el seu lloc hi tenia un magnífic aeriplà...

LA VENTA

NO fa gaire, es van vendre en pública subhasta les alhajes de certa dama, que les havia rebut en concepte de present dels seus nombrosos amants.

La venda, sens dubte perquè els models eren antics, no era gaire animada. El subhastador, disgustat pel fracàs, anava anunciant lots.

En un recó, una noia molt bufona, que semblava una casadeta d'aquelles que tot ho compren de ganga, va oferir cent pessetes per un anell.

—Senyora — va dir el subhastador, molt galant —. Abans de cedir-li aquest anell per cent pessetes, m'estimaria més donar-li a "preu de cost!"

EL TRUC D'EN GABARRO

EN Gabarró tenia un mal de queixal terrible, i com que no es podia aguantar més, se'n va anar a càl dentista.

—Està molt malament, aquest queixal — li va dir el facultatiu —. S'ha de treure!

—I quan me'n farà pagar?

—Amb dolor, cinc pessetes. Sense dolor, deu.

El pacient es va decidir pel segon procediment. El dentista va preparar la injeccioneta i li va posar, dient-li que s'esperés un moment al salonet, fins que l'anestèsia fós completa i que entre tant, ell atendria a un altre client, com s'acostuma a fer quan hi ha molta pressa.

Però, amb la sorpresa que poden imaginar-se els nostres llegidors, quan el dentista va anar a la recerca del seu pacient, aquest havia desaparegut.

Al vespre, el facultatiu contava el cas a una penya d'amics.

—Ja sé el què és! — va respondre un col·lega seu, que vivia davant per davant.

—Què?

—Aquest pacient que vostè m'explica, va venir a casa i va demanar que li arranquessin el queixal amb dolor!

JUSTA RAO

EL senyor Bonapell, va sorprendre a la seva dona jogant a fer l'amor amb un veí del mateix replà. El marit, com és natural, va indignar-se, i creguin que no tenia cap motiu, perquè un home que té seixanta cinc anys i és casat amb una dona de vin-i-vuit, s'ha de conformar amb aquestes coses, tan si vol com si no vol. Però el senyor Bonapell no es va conformar, ni molt menys, sinó que va armar un escàndol de tots els diables.

—Poca vergonya! Mala dona! — cridava —. Enganyar-me aquí, en el meu propi llit!

L'adúltera, que s'havia prés l'escàndol a la fresca, se'l va quedar mirant:

—Home, veus? — li digué —. En això de què el llit és el teu, tens tota la raó, però també has de considerar que ja és un moble molt vell i que lo millor és acabar-lo de fer malbé per comprar-ne un de nou!

L'hortolà de Sant Boi

—Quina nit més accidentada: me l'he passat tota sense moure'm del llit!

TREBALL INUTIL

TOTS els conductors del tramvia número cinquanta vuit, la coneixien. Era alta, esvelta, formosa, un xic plena, però, deliciosament blincadissa. Es deia Lluïsa i feia pagar cinc duros per sessió, sessió aprofitada perquè era allò que se'n diu un "as" en qüestions amatòries.

A la tarda, cap allà a les quatre, la Lluïsa agafava al carrer de Muntaner, cantonada a Aragó, l'esmentat tramvia i se n'anava cap a munt. "Anava al Xalet", pensaran vostès. Doncs, s'equivocuen. No anava enlloc, i, tot i no anant enlloc, arribava molts cops fins a la plaça d'Adriano, fins a la Bonanova i fins a l'Avinguda. (Fixint-se bé en que he escrit l'Avinguda i no la vinguda, que són dues coses completament distintes en la forma i en el fons).

Què feia, doncs, la Lluïsa, amb aquests viatges? Ara ho sabran. La Lluïsa havia descobert que el tramvia és un lloc molt més discret, més còmode i més pràctic per fer senyors que les aceres de la Rambla. Si el cotxe anava mig buit, exhibia dos pams de pantorrilla al senyor que tenia més a prop i, si hi havien empentes, es quedava a la plataforma i es deixava anar a les corbes damunt del primer mascle que trobava. D'aquella dolça visió o d'aquell encisador contacte, en sortia quasi sempre un negociet que s'explana en una cambra d'hotel moblat.

Doncs, aquella tarda, la Lluïsa va pujar, com de costum, al seu cinquanta vuit i va anar fins a l'Avinguda, sense resultat. En vista d'això, va emprendre el primer viatge de retorn. El tramvia anava quasi buit. Fora d'una raspa que llegia un argument de pel·lícula i un mosso de fàbrica que fumava un caliquenyo, a despit del que disposen les Ordenances Municipals, no hi havia ningú més. A l'encreuament del carrer de Muntaner amb la via del tren de Sarrià, un senyor molt ben vestit i que encara semblava en estat de merèixer, va pujar. La Lluïsa, que no volia perdre aquella ocasió, es va posar al seu costat, i, discretament, posà

la seva cuixa dreta al costat de la cuixa esquerra del passatger. Aquest no es va moure. Després, fent veure que li queia el moneder, va ajupir-se, mostrant-li un "interior" d'allò més confortable...

—Va bé! — pensà la Lluïsa. I seguí treballant-li àrdidament la cuixa.

Un moment, fent la distreta, va mossegar-se els llavis, ensenyant-li dos centímetres de llengua d'allò més apetitosa...

El tramvia era ja a la Rambla. "Deu ésser un senyor de compromís", es va dir la xicota. "Quan serem davant del carrer Nou es decidirà. Si no estés per bromes, retiraria el peu..." I el tramvia anava baixant...

Van arribar al Pla de la Boqueria. El senyor, sense dir una paraula, es va aixecar i, penosament, apoiat amb un bastó, va baixar del cotxe...

La seva cama esquerra era artificial, i la Lluïsa, distreta, no se n'havia donat compte quan ell va pujar...

G. Arlanda

LA MALALTIA D'EN FORNS

EN Forns estava malalt. Ningú, al seu despatx s'havia pogut assabentar del mal que patia, però tothom deia que en Forns, que era res menys que l'encarregat de la secció de comandes, tenia mala peça al teler.

Si les mecanògrafes del despatx no haguessin estat unes males pécores (no sé si això es català però ho escric així per poder-les qualificar amb un nom que comenci amb p) jo no m'hauria assabentat mai del que tenia en Forns. Però, un matí, la Carmela, que era la més xafardera i desvergonyidota de totes, em va donar la nova:

—Que no ho sap? Avui han operat a en Forns.

—Caram! Pobre xicot! I què tenia?

—Miri, han hagut d'obrir-li el coll...

Però la Mercè, volent sens dubte, completar la frase de la seva companya, va simular una exclamació d'esglai i afegí:

—Oh!

Sis Tellet

La mare: *Que anirem al Cine, Manel?*

Ell: *No sé pas què hi veu! Que no compren que ara, ja no hi trobem cap gust, a les pel·lícules?*

—No sé perquè, però sempre que menjo plàtens, em recordo de quan tenia quinze anys!

L'AUTO DEL MILIONARI

Es va fer milionari fabricant claus i puntes de París i quan vingué l'armistici, es vengué la fàbrica, treient-ne un grapat de quartos. Des de llavors, es dedicà a fer de milionari, però estalviant la pesseta com quan era un

modest industrial i havia de trescar tot el dia com un negre.

S'ha casat amb una dama que ostentava un títol nobiliari i doscents mil naps de deutes. Un xic car, però, per fi, el bon home podrà dir-se, al menys, "marquès consorte". Sempre és un consol.

La seva dona és tan agarrada com ell, i bona prova és el següent fet, que vostès podran comprovar si un diumenge se'n van a sentir missa a Pompeia.

El nostre milionari no té xófer. Es condueix l'auto ell mateix, per estalviar-se el sou del conductor i evitar que li robin benzina o li facin moros amb els neumàtics. Quan anava amb la seva muller a l'església, havia de deixar l'auto sol a la porta. Un matí, aprofitant aquella absència, uns xicotets que corrien per allí li van pintar un ninot al cotxe. El pobre milionari — s'ha de dir així — es va haver de gastar, d'aquella feta, vint duros per fer-se'l pintar de nou.

I perquè això no li torni a passar, ha inventat el següent procediment: se'n va amb la senyora a missa. Ella entra a l'església, i ell, que sé molt devot, sent la missa des de fora. I, assentat en el seu auto, amb el cap descobert, exposat, si fa humitat o fred, a agafar una pulmonia, veureu cada diumenge al matí a l'infeliç milionari, més pobre en la seva fastuositat que el darrer escombriaire de Barcelona.

B. Urgit

LA LLEI SECA

L'Anton, el mosso del magatzem de càn Prats, Malats i Palà, era un xicot molt honorat i treballador, però, tenia un defecte molt greu. Li agradava el mam i hi havia dies que arribava a casa seva fet una calamitat.

Això sí: dormia la mona i l'endemà s'entornava cap al magatzem més trempat que un gínjol. Quan li reprotxaven el seu vici, responia invariablement:

—Ja veuran: al capdavant, jo puc dir que m'emborratxo a fora d'hores...

Un vespre, el senyor Tarrats, que l'apreciava molt, se'l va trobar per la Rambla fent esses.

—Per què us emborratxeu? —li vadir—. Ja sabeu els terribles efectes de la beguda? Una vegada, un home que havia begut molt, va anar per ficar-se al llit i, en bufar l'espelma, com que el seu alè estava ple d'alcohol, se li va inflamar i va morir carbonitzat.

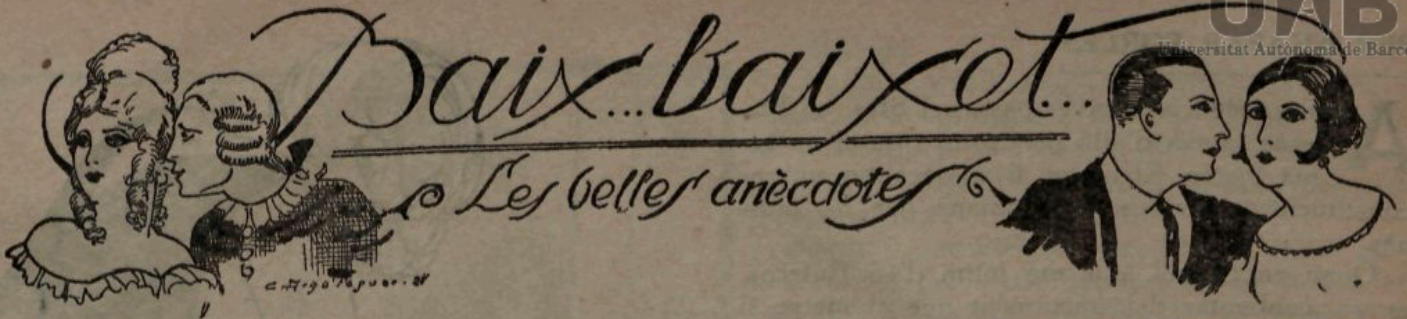
—Caram! —va fer, tot esverat l'Anton—. Això és greu!

—Reflexioneu, reflexioneu, i acabareu per adoptar la llei seca, Anton...

Aquest va romandre silenciós un moment i, després, va respondre:

—No, senyor Tarrats. Sap què faré? Diré a la meva dona que apagui ella l'espelma...

Bur Letta

Baix... Baixet...

Les belles anècdotes

UNA DONA HONRADA

LUISA, l'escalfeïda vidua, que m'ha fet passar les hores més delicioses al costat d'ella, va començar a explicar:

—Diguin el què vulguin, Laura, la meva fortuna me l'he ben guanyada. Males llengües asseguren que els medis de què m'he valgut per obtenir-la, no han estat prou licits...

—Efectivament; diuen que tu i el teu difunt...

—Mentida! Tot mentida... en el fons. No en la forma. Tu ja saps com era l'Albert: volia arribar a ric, fos com fos. Sense entretenir-se en analitzar els medis de què es valia. Em va conèixer al meu poble, en un ball de festa major. Va olorar que el meu patrimoni era respectable i decidit a pescar el meu dot, abans d'anar-me a demanar als meus pares, em va ajassar sota un paller, em va fer perdre el món de vista, i, quan vaig voler defensar-me, ja no hi havia remei. Però havia errat el tret: no el del paller, el del dot. Totes les propietats dels meus pares estaven carregades de deutes i hipoteques, i sols pogueren donar-me, neta d'entrebancs, la caseta i el tros del Molí de Baix.

L'Albert, rabiós, va començar a donar-me mala vida. Es passava setmanes senceres a ciutat i em deixava abandonada en el molí.

Un dia, en el revolt que fa la carretera en aquells indrets, vàreig sentir un espatec terrible. Com un dispar. Vàreig sortir esverada al dintell i els meus ulls es varen topar amb la mirada somniadora d'un jove molt el·legant.

—Perdoni, senyora — em digué, molt cerimoniós — se m'ha reventat un neumàtic, i mentre el meu xòfer arregla l'averia, voldria descansar un xic i veure un got d'aigua fresca.

—Amb molt de gust, senyoret. Passi, passi... No el podré obsequiar gran cosa, però...

No vàreig poder acabar les meves excuses: aquell jove tan simpàtic, tan ben plantat, havia enllaçat la meva cintura i amb els seus llavis havia clos els meus.

—Per Déu, senyoret! Si algú ens veia... Aquí, no. Puji.

Estava tan acostumada a veure'm despreciada per l'Albert, que, no per vici, sinó per consol, aquell jove va trobar camí obert a la seva felicitat.

Vàrem pujar a la meva alcova, i, faldilles amunt, al caire del llit, me li vàreig oferir incondicional.

No va poder consumir-se l'acte. En disposar-

se el jove a pendre el que tan de bon grat li oferia, la veu de l'Albert ens va glassar les sancs:

—Perdó, perdó, no el matis. Jo en tinc la culpa! — vàreig cridar, agenollant-me als seus peus mentre ell engatillava l'escopeta —. Mate'm a mi! A mi, i acabaran els meus sofriments.

L'Albert m'apartà d'una revolada i adreçant-se al jove, que tremolava com una fulla a l'arbre, Va començar fredament a escorcollar-lo. Li va pendre tot: la cartera, el rellotge, l'agulla de corbata, dues anells..

Després, obrint la porta, li ordenà:

—Surti d'aquí, i procura que tot això quedi entre nosaltres. L'escarment, per vostè, ja és prou. A n'aquesta... barjaula, ja li arreglaré els comptes.

El jove volgué protestar per defensar-me, però l'Albert li encarà el fusell de l'escopeta i repetí:

—Surti!

No va passar res. L'Albert s'embotxacà tot el que de valor va trobar entre els objectes del meu jove conquistador, i arronsant les espatlles, mormolà:

—No ha anat malament! El "negoci" comença bé.

Des d'aquell dia, cada matí m'obligava a omplir de vidres el revolt de la carretera, i l'escèna ja descrita es repetia amb molta freqüència. Prompte fórem rics. L'Albert, com tu ja saps, va morir violentament en una taula de joc.

Jo, per la meva part, he procurat tornar bé per mal i avui, puc assegurar-te que la meva fortuna actual, ha estat guanyada honradament, amb el meu treball.

—Filla... no t'entenc.

—Senzillament: de tots els homes que foren robats per el meu marit, jo me'n guardava una tarjeta, que extreïa de la cartera. Una volta mort l'Albert, he anat, un per un, a pagar el deute que tenia contret amb ells...

—Així vols dir que...

—Que el que l'Albert no els hi va deixar fer en aquella ocasió, jo els hi he recompensat amb doble escot.

—I tots s'han conformat?

—Tots. Algún d'ells, encara hi ha afegit alguna joia. Creus tu que la gent té dret a mormuracions?

—No, Lluïsa: ets una dona honrada.

I aquell dia, la Lluïsa va estar amb mi més complaenta que mai. Que me'n va fer de caricietes!

LAURA BRUNET

PER AGAFAR FORCES

A conseqüència d'haver passat el tifus, en Rafecas estava d'allò més prim i quasi no tenia forces. El metge li va receptar un reconstituent i, després, li recomanà que fes gimnàs.

Quan en Gassol, que era íntim d'en Rafecas, es va assabentar del tractament que el metge li feia seguir, va dir-li que allò era una pocasolta.

—Mira, Rafecas, per agafar forces, el millor és que cada matí et beguis una copeta de moscatell.

—I ara!

—Es provat. Mira: quan em van portar el barriol, a penes podia aixecar-lo. Fa dos mesos que segueixo aquest tractament i amb una sola mà l'agafo i l'alço fins el sostre... Però, això sí; cada dia augmento la dosi.

Kar Trons

LA CONTINENÇA

EL notari de Boscvell era allò que es diu un home auster. Figurint-se que, malgrat no haver arribat als quaranta anys, ja estava en absolut retirat del "mundanal ruidó", aquell "ruidó" que encara no el senten les noies de quinze anys ja es pot ben bé dir que han rebut del carpó.

I no és que l'home es sentís envellit, ni esgotat prematurament, no! Es que la seva virtuosa muller, donya Càndida, havia mort feia dos anys i ell li guardava fidelitat perpètua. Un altre, se n'hauria donat vergonya. Ell, no. Ho contava a tothom que volia escoltar-lo i es vantava d'aquell sacrifici.

Al poble hi havia un negociant de bestiar, més lúbric que un romà decadent, que no es podia explicar el cas del notari.

—Escolti — va preguntar-li un dia —. Com redimonis se les arregla, vostè, per romandre fidel a la memòria de la seva muller? Perquè, de tant en tant, el seu esperit ha d'enlairar-se per les regions inexplorables de l'il·lusió...

(Cal advertir que el comerciant de bestiar era "leído y escribido" i molt aficionat a fer frases).

—Vol saber-ho — va contestar el notari.

—Prou!

—Envii demà al matí un dels seus mossos i li daré la contesta.

En efecte, l'endemà, un dels mossos del tractant de bestiar compareixia a càl notari.

—Què voleu? — li va fer el porter.

—Vinc de part del meu amo a buscar una resposta que m'ha de donar el senyor notari.

—Espereu-vos un xic.

Va passar una hora, dues, tres, quatre, cinc... La contesta no venia... El mosso, cansat d'estar dret, es va asseure a una cadira, on, vençut per la

—Avui estic molt contenta: tot m'ha anat a la mida del meu gust. Una bona mida, ho poden creure!

debilitat, es va quedar adormit fins a les vuit del vespre.

Quan va despertar, el pobre home va donar mil excuses.

—Res, res, ja esteu dispensat, li va dir el notari, que havia sortit a veure qui era aquell home que dormia. Torneu a casa del vostre amo i dieu-li que ja teniu la contesta que esperàveu.

—Jo?

—Sí, vós.

L'endemà, el tractant de bestiar i el notari van trobar-se a la plaça Gran.

—Amb bona fe que no entenc la contesta que heu donat al meu mosso — va dir el negociant.

—Molt senzill—respongué l'home de lletres—. El meu esperit fa com el vostre mosso: cansat d'estar dret, s'ageu i acaba per adormir-se... Ll. Uquet

- Què fas escorcollant d'aquesta manera, noia?
- Buscava els quartos.
- Em creia una altra cosa.

EL SOMNI DE LA SENYORA MÓNICA

ESTAVA encara de bon veure, la senyora Mònica, malgrat els seus quaranta cinc anys! En canvi, el senyor Rafelet, el seu marit, estava pansit com una figa seca. Es comprén. Era una parella que s'havia estimat molt, durant la seva joventut. I quan una parella s'estima molt, ella, regularment, s'engreixa, i ell es torna prim com un secall. "¡Misterios de la vida humana!"

De manera que la senyora Mònica, es pot dir que es trobava passada a la reserva forçosa, cosa que li desagradava bastant. Tenint en compte això, i a més, que el senyor Rafelet estava fora de casa quasi tot el dia, el llegidor comprendrà fàcilment que, un dia o l'altre, la dama havia de fer el salt al seu espòs.

I així fou.

Una tarda que la senyora Mònica estava sola al seu salonet, van trucar a la porta. Era un corredor de vins de fora, que anava a oferir-li la mar de coses per les festes de Nadal: garnatxa, moscatell, xampany, rom...

Resultat, que a la senyora Mònica, el vi no li interessava, però com que aquell bon home, era portador d'una altra cosa que li feia molta falta, el va fer passar i, al cap de deu minuts escassos, el llit grinyolava com dient: "Caram! Ves quines coses de ferme fer, a la meva edat!"

Ara, no vagin a creure's que el senyor Rafelet els va sorprendre i que va passar una catàstrofe. Res d'això. Tot va anar d'allò més bé.

I veu's aquí que, per una d'aquelles casualitats, el senyor Rafelet, la mateixa tarda, havia estat veient vodevil i s'havia engrescat un xic. De manera que va sopar de pressa i se'n va anar al llit amb la seva dona, que, satisfeta per la sessió passada, es va quedar adormida com una soca. Però el marit, que era un home constant, li va començar a buscar les pessigolles...

I amb la sorpresa que poden suposar els nostres llegidors, el pobre marit va escoltar la senyora Mònica que, encara adormida i somiant amb l'altre, deia:

—No, home, no! No hi tornis que ja van tres vegades i després et passarà el que al meu marit, que als quaranta anys ja havia acabat les municions!

B. Orango

EL TRET PER LA CULATA

EL senyor Comas, adroguer del carrer de València, va alçar-se, va esmorzar, i, cap a la botiga falta gent.

—Què hi ha, noi? — va dir al dependent —. No has pogut encolomar cap saldo, aquest matí?

—Ja ho crec! Miri: ha vingut la raspa de càl senyor Bosch, i, com que és molt esbojarrada i així que un mascle li cerca les pessigolles ja no sap el que es fa, li he venut aquelles mongetes corcades...

—Bomba!

—I aquell pernil sec...

—Cristina!

—I la mantega rància...

El senyor Comas, en sentir allò, per poc es feix.

—Així et reventessis, cap de coco! — va cridar.

—Caram! Què té? Què li passa? Es a dir que després que li faig vendre tots els gèneres avariats encara...

—Es que — va cridar desesperat el senyor Comas — estic convidat aquest migdia a dinar a càl senyor Bosch i no puc desfer-me'n.

K. Briola

UN BARRA

J A n'estava cansat, el senyor Pons, del seu fill! I creguin que en tenia motius! a més de què era un mandra i no hi havia qui el fes treballar — cosa que el seu pare, en fi de comptes, li hauria permès, puix era milionari — les dones li agradaven més que a un periodista dormir fins a les dotze.

Pensant que així sentaria el cap i aprofitant que s'havia encapritxat d'una cosina seva, el senyor Pons va pensar que la millor solució era casar-lo. "Així — es digué — no pensarà més en fer el boig. Si, si!

Un matí, el xicot va comparèixer a casa del seu pare.

—Papà — li va dir — necessito dues centes peles per aquesta tarda. Haig de pagar la raspa i no tinc diners. Ja veus que és un compromís gran...

—Aquí les tens — respongué el senyor Pons —. No vull que facis cap paper ridícol!

L'endemà el bon senyor es va as-sabentar que el seu fill havia estat sorprés per la seva dona, enganyant-la amb la minyona.

Furiós va corre a veure'l.

—Noi — li va dir —. Això és una iniquitat! Això no es fa!

—Papà, si tu ho sabies...

Aquí, el senyor Pons, va estar a punt de ferir-se.

—Jo?

—Si, tu! Jo et vaig venir a demanar els diners!

—Ah! Però, eren per això?

—Si, papà, si... La grandíssima desvergonyida no va voler acontentar-se amb menys!

K. Pritxet

QUESTIO DE TEMPS

QUAN vaig arribar l'altra tarda a l'"Edén", hi havia reunida la famosa colla del "Geperut" amb tots els seus "adlàteres", proveïts de fundes de paraigües en abundància, ampolletes de vinagre i llibres d'aquells que s'amaguen davant de la família.

—Que no ho saps? — em va dir un dels penyistes —. La Maria, aquella rossa, està de tres mesos...

—A mi m'havien dit que tu erets un autor dramàtic molt fecond!...

—Filla meva, és que tu m'has agotat els arguments...

—Què dius, ara?

—El que sents.

—Caram! I doncs, com va anar això?

—Es allò que diuen: un moment de descuit...

Llavors, una morenassa que estava prenent una democràtica llimonada va interrompre al meu amic:

—Un moment de descuit, i van estar tres hores a dintre el reservat?

El Cabrit Audaç

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

UN HOME DESGRACIAT

ENCARA que no és dels que més motius té per queixar-se de la seva sort, en Cebrià sempre està de malhumor. "Si no hagués sigut per la guerra!", comença. Al cap d'una estona: "A mi si que em van ben enredar amb lo dels marcs!". Passa mitja hora. "Es que jo sempre estic de desgràcia! Si no s'hagués denunciat el tractat amb Alemanya hauria guanyat deu mil naps!" I sempre així.

—Caram, Cebrià — li vam dir un dia —. Vostè exagera una mica, quan parla de la seva mala sort! Té tres cases a l'Eixampla! Té un auto que se n'ha fet, segons vostè mateix ha dit, vint mil pessetes!

—Que no he sigut un home de mala sort? Miri: ja sap que tinc un germà bessó, oi? Doncs, vegi si la meva mala estrella es ben palesa. Així que vaig néixer ja vaig començar a estar en competència! Ningú sabia quin li agradava més!

F. Orrolla

UN DESESPERAT

JA feia dies que el senyor marquès de Castellronec estava molt preocupat. Tenia els seus motius. El senyor marquès de Castellronec no tenia gaires quartos i el compte de licors pujava cada mes una quantitat respectable. Per qui-

na raó? No ho sabia. Ell no era bevedor; els pocs invitats que tenia de tant en tant, tampoc. Va posar-se en guàrdia i, un matí descobrí a l'Adrià, el seu ajuda de cambra, que s'empassava a galet una ampolla de rom com si fos aigua de Carabanya.

—Com! — va exclamar indignat el senyor marquès —. Tu! No ho hauria dit mai! Beure't el rom, i encara a galet! Això és intolerable!

—Que el senyor marquès em puneixi com cregui just — va respondre el criat — però que es digni escoltar-me un moment. Sóc molt desgraciat, senyor marquès, fa algun temps que he sabut que la meva dona m'enganya i des de llavors, sols trobo oblit en la beguda...

El marquès era bon home. Va somriure i va perdonar. Però veient que l'Adrià s'havia empassat mitja ampolla, no vo poder per menys que dir:

—Jo, que la teva dona t'enganya, ja ho sabia. Que un dia te n'assabentaries, ho preveia. Però mai, mai de la vida — afegí mostrant l'ampolla — no m'hauria pogut imaginar que "t'ho prenguessis així..."

B. Orrango

UN REFRACTARI

ES deia Narcís i no és que fos tan guapo, tan guapo, que justificués el nom que li havien posat els seus papàs, però com que disposava de pasta, s'abillava amb gust i, a més era futbolista, feia conquestes femenines a cabassos i tenia disgustos a "tutti plé".

Ja és sabut que això de les femelles dóna molts mals de cap. Quan no hi ha un pare d'una noia seduïda que et vol matar, hi ha la mare d'una jove neta enganyada que et vol tallar les... ales; quan no, et trobes amb una querindanga que se li ha enganxat l'arròs, topes amb una joveneta, a qui el vell, en saber que tenia un soci industrial, li retira la subvenció. En Narcís, d'aquests mals de cap, i d'aquells altres que t'obliguen a anar a cal met-

ge, en tenia a cada moment, de manera que casa seva semblava una sucursal del jutjat de guàrdia. A cada moment plovién reclamacions, compareixien advocats, parents diversos de les "interfectes"... En fi, que allò era una calamitat.

—Però, home! — va dir un dia el pare a en Narcís —. Sembla mentida que siguis aixís, fill meu! Perquè no et cases d'una vegada i acabes amb tots aquests enredos?

—Casar-me? — respongué tot estranyat el nostre corrido —. Si que està de broma. On voldria que anés a passar les nits, un cop casat?

Bar Beta

EL TRUC D'EN SHERLOCK HOLMES

SHERLOCK Holmes, el famós detectiu, estava llegint el ".Times" d'aquell matí, quan es va presentar a casa seva una dona, abillada de dol, que plorava com una Magdalena.

—Salvi les meves filles, senyor detectiu! — clamava la pobra dona —. Oh! Es horrible el que està passant!

Sherlock Holmes no va perdre la seva calma. Va aspirar profundament la pipa que estava fumant, i digué:

—Això és, segurament, una altra fetxoria de la banda d'en Jott Flick... Expliqui's!

—Doncs, miri: que la meva filla gran, la Ethel, ha estat brutalment forçada per un sàtir! Pobra filla meva! I, encara, el grandíssim desvergonyat, ha deixat un paper escrit que diu: Demà tornaré per la mitjana!

—Està bé!—va respondre el famós detectiu—. Aquí té un cinturó de castedat amb un pany Mañach. (Reclam gratuït, perquè l'amo és bona persona). Al vespre vindré a casa seva!

Però quan Holmes es presentà allí, el terrible Jott Flick havia fet de les seves. Havia fos el pany del cinturó de castedat amb un aparell oxi-acetilènic i la Mabel, la segona filla de la pobra mare, també havia rebut del carpó!

—El canalla que l'ha deshonrada — va dir la mare — ha deixat un altre paper dient que demà vindrà per la Filis, la meva filla petita i que la deshonrarà igualment...

—Deixi'm fer i estigui tranquil-la — va afirmar, amb la seva calma imperturbable Sherlock Holmes —. El que és a aquesta, ja li juro jo que no la deshonrarà...

I, en efecte, al vespre, el detectiu es va amagar darrera una porta de la casa i sorprengué a Jott Flick en el moment en què intentava penetrar-hi per tercera vegada.

—Aquest cop, mano — exclamà el detectiu — no sortiràs pas amb la teva, ni que siguis el mateix dimoni!

Esverat, Jott Flick va guillar. El detectiu somrigué i, orgullós del seu triomf, digué a la mare:

—Ho veu com jo estava segur de què en Jott Flick no deshonraria la seva filla Filis?

—Gràcies, noble detectiu — féu la vella besant-li les mans.

—Estava segur de què triomfaria! — afegí Holmes —. Encara que en Jott Flick hagués pogut entrar i m'hagués mort, no hauria pogut deshonrar la nena...

—No? De debò?

—No, senyora. Aquesta tarda, mentre vostè era fora, en previsió del que pogués passar... he fet noneta amb ella!

Tit Hella

LA COMODITATA ABANS QUE RES

L A Conxita, una noia molt caia, casadeta, però amb molts pardalets al cap, va anar a veure un senyor, empleat d'un centre oficial, al qual havia de demanar no sabem quin favor.

L'home, que era molt servicial, va arreglar-li de seguida l'assumpte, amb gran satisfacció de la xicoteta que no sabia com donar-li les gràcies.

—Oh! — va respondre l'empleat —. No té importància... Permeti'm, només, que li besí la mà...

Però la Conxita era una noia per a la qual la comoditat tenia una gran importància.

—Miri, jo sóc una dona molt franca i m'agrada dir les coses tal com les sento. Si li és igual fer-me'l a la cara, m'ho estimaré més, perquè, per besar-me vostè la mà, m'haig de treure el guant, i, perquè em besí la cara, només m'haig d'aixecar el vel, i això és molt més còmode...

Rateta

TOT ES PROGRESSAR

A l'"Edén Concert" treballa una noia que es diu Lola Anglada. No la confonguin amb la coneguda artista del llàpis, perquè no s'hi assembla de res. És una xicoteta que va venir de Llinàs, per allò de que "nadie es profeta en su patria" i que ara té cada dia una nombrosa clientela de senyors amb gorra que baixen del seu poble natal i altres "adyacentes" per admirar els seus progressos.

En poc temps ha fet la mar de quartos i du una de brillants que sembla una dona-anunci de càn Valentí.

—Es una noia molt caia i d'un talent natural incommensurable — ens explicava l'altra tarda un habituat a la celebèrrima colla del "Geperut" —. Quan era al poble, només entenia l'hora del rellotge de sol, i, ara, ja la sap llegir en un "Patek Phillios" voltat de brillants...

El Cabrit Audaç

Conte prelevat des numéros passés

EL GRAN AMOR

—Mira: si ets bona minyona, no et queixaràs de mi.

—Vol dir? Em sembla que precisament hauria de queixar-me molt!

ELS ABUSONS

LA Camèlia, papallona del "Royal", feia dies que no es trobava bé. Tenia la llengua bruta, mal de cap, estornudava i sentia d'allò més mal a l'esquena.

—Noi — em va dir una tarda — em sembla que així que toquin les set, guillo cap a casa i em fico al llit a veure si suo una mica. Tinc febre...

—Ja fa dies que et dic que tu estàs malalta — li vaig contestar —. Això és la grip.

—Pendré unes herbes bullides que m'ha recomanat la biosa.

—Deixa't d'herbes i de romanços. El que has de fer és anar a càl metge.

En sentir això, la Camèlia se'm va quedar mirant tota estranyada, com si li acabés de proposar algun disbarat.

—Anar a càl metge? No sé pas què hi veus! No estic perquè em prenguin el pel...

—Que et prenguin el pel?...

—Si! Cada cop que hi vaig em fa despullar, em grapeja més que un fabricant de Sabadell que "ha fet" xampany i encara em demana dos duros per la visita...

K. Britet

JOANA D'ARC

AL pensionat, després de la classe d'història, dues noietes enraonen en veu baixa.

—Saps — diu l'una — què jo no hauria pas volgut ésser Joana d'Arc?

—Ni jo tampoc, noia. Això de morir cremada...

—Morir cremada, és lo de menys! Morir verge!

Jim Tock

—Mira que n'hi ha un tip! Ara resulta que el senyoret, per parlar amb mi, primer a d'anar a buscar un flasco d'EROTYL!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DISSAPTE al vespre va tenir lloc al "Còmic" l'estrena de la nova revista de l'acreditat Clarà, "Yes, yes".

Hi han reportatges sensacionals d'en Paquito Madrid, diàlegs de carrer d'en Solsona, rasons ("Ecos", en castellà) d'en Marius Aguilar i escènes catalanes d'en Sagarra, la nostra glòria contemporània quasi-oficial.

Quan sortíem de l'escena
un va dir a mitja veu:
—Això no és una Revista,
això és a càn Ateneu!

0 0 0

AQUEST vespre hi ha acontereixement gros al teatre "Espanyol". Figurint-se que en Carrión i el "sosias" de l'Amo, Enric Lluelles, estrenen "Temps ençà... temps enllà..." obra de la que tenim millors referències que del Banc d'Espanya. Volem dir que és or en barra.

Ara no vagin a creure
nostres fidels llegidors
que diem això de "barra"
referint-nos als autors.

0 0 0

LES pobres dones", de l'Avef Artís, continuen obtenint un èxit espaterrant. Es veritat que la cosa s'ho val i que els còmics treballen amb bon desig i molta propietat.

I així el teatre "Victòria"
dir que ha conseguit podrà
una victòria esclatanta
pel teatre català.

0 0 0

A l'"Olympia" treballen uns individus que emocionen cada nit al públic fent un doble salt mortal en automòbil.

No veig la novetat.

Sobretot tenint en compte
que avui dia és molt usual
d'una manera o d'una altra
que la dona et faci el salt.

QUAN surtin aquestes ratlles al carrer, el "F. C. Barcelona" ja tornarà a actuar.

Els bons adeptes de la "fació" estan impacients.

Equipiers del "Barcelona"
mostreu-vos valents com mai
i no feu que als "deportivos"
els hi faci pupa el gall.

0 0 0

AL "Goya" segueixen tenint gran èxit de concurrència femenina les obres "No aptas para señoritas", que diu el cartell.

I és que l'endemniat empresari que porta aquella casa, a l'ensempe que anuncia el "camelo" de les obres atrevides (en el fons més ignoscents que el "Patufet"), fa sortir com a fi de festes a n'en Carlets Gardel, per qui les femelles es desfan com un bolado.

Amb el que el senyor de Novo
demostra ésser més sùtil
que en Sugrañes, el "Gordito"
el "Mero" i en Pepe Chil.

0 0 0

A "Eldorado" treballa una foca d'allò més aixerida. Fa equilibris, salta i a estones qualsevol diria que havia fet la seva educació a l'Ateneu.

Puig fins van assegurar-me
però jo no en respondré,
que aixís que s'encén el foc,
la foca ja es posa bé.

L'Afarta Pobres

**DEMANEU PER TOT ARREU
SAFAREIG
DEPORTIU**

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Preu: 4 pessetes

?

VOLEU CONEIXER A LA
LAURA BRUNET?

~

VOLEU SABER QUI ES
I FINS ON ARRIBA AMB
LA SEVA MÀGICA PLO-
MA AQUESTA ESCRIP-
TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-
TICA QUE HA REVOLU-
CIONAT LA LITERATURA
G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA
DARRERA PRODUCCIÓ

**AVENTURAS GALANTES
DE PIGAULT LEBRUN**

I FRUIREU LES DELITO-
SES BELLESES DEL LLI-
BRE MÉS SUBJUGADOR
DINTRE DEL GÈNERE

~

FORMEN LA COL·LEC-
CIÓ COMPLERTA, 8 QUA-
DERNES DE 32 PLANES
AMB MAGNÍFIQUES POR-
TADES I FORMOSSES IL-
LUSTRACIONS DE
A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**
(VERDURA) (VERDURA)
Carrer de Barbatà, 27 Ascensor | Porta de Santa Madrona, 6 al costat del Teatre Circo Barcelonés
GRAN CONFORT SALETES DE BANY TELEFON PRIVAT
Calefacció central - Confort - Comoditat

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRIVOLA
Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO
Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES
Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
No val a bader...!
Passeu per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! Aquest és un gel que evita que us anar a fons! Lavetges per a després del bany. Casa de curació dels que anaven a fons. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

MARCA REGISTRADA

CADILLAC en teniu i voleu que fugin esperades...
... sense el **Lotion Ladill**
... compreu la **Lotion Ladill** que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET
EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º A... estar rápidamente...
- 4.º ...ada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu deprés per obtenir-los

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el **ULFURETO CABALLERO** conté de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACIONES

acutris y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sogala, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el segon número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

El irresistible amor

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 céntims

—Acaba la carta amb set punts suspensius. Què n'és de "pavero", aquest xicot!